

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔδρενομεν καὶ πᾶλιν στὴν γῆν τῶν ιεροθεωνών.

Στὸ χρῆμα καὶ ἐνιακόσα δεκαέξῃ
κανένας δὲν γνωρίζει τι! θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαι—ἀπ' ἑθείας πρόξεμά.
Συνδρομή γιάκαθε χρόνο—δεκτὸν φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ βένα δημος μέρη—δέκι φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνόδον φέρομεν παντες εδμούνσον τοελετῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα· «Ρωμηού» δειλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, γιά δοπιος ἀπ' ἕξ θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείσον τέλη.

Εἴκοσι μηνὸς Φλεβάρη,
κι' έλοι κι' έλαις στὸ ποδάρι.

Χρῆμα σὺν ἔδδομηντα καὶ τραχέσα,
κι' Αποκρῆ Ρωμηὸν δαιμονιώσα.

Ἐν μέσω τοῦ πυρός
ἀλλοιούτεκος χορός.

Ω σὺ κρανίεν προσφιλές,
είναι γιά δέσμον πού λάζ
καὶ γιά ζουρλομανδύα.

Φ.— Γι' Ἀποκράτικο χορὸ
καταλληλέτερο καιρὸ
δὲν ἔργηκα παρὰ μόνο
τὸν φετενὸν τὸν χρόνο.

Οποιος στὸν δὲλλων τὴν χαρὰ
μούτσουνα δείχνει θλιβερά,
ποῦ φέρνουν ἄγδια.

Γιατὶ μονάχος νὰ μιλῶ,
σὰν βλάκας νὰ μελαγχολῶ,
νὰ θλίβωμαι, νὰ σκάνω;

Γι' αὐτὸν μὴν είσαι μπουνταλάς,
βρέ Περικλῆ χαλέ,
καὶ σὰν δὲν κάνγις πῶς γελάξε
σὲ πέρνουν στὸ μεζέ.

Δοιπὸν ἐσκέφθηκα ποσ λάξ
στῆς δινοτοχλαιετῆς πολλαῖς
χορὸ κι' ἔγω νὰ κάνω.

Κόρτο λοιπὸν τὸ σοβαρὸ
τούλαχιστον γιά φέτο,
κι' έλα μαζὶ μου στὸ χορὸ
καὶ γλιστρᾶ στὸ παρκέτο.

II.— Δὲν ἔχομε διώδειο
σὲ τοῦσον τοῦς καιρούς,
καὶ σύ, μωρὲ ζωτόδειο,
σκέπτεσαι γιά χορούς;

Ἄς σδύουν Αρεως πυροί,
μὲ τὴν οὐδετέρητα
γεμίζουν τὰ Ταμεία.

Φ.— Μὰ δὲν μοῦ λάξ ἀληθινά, βρὲ κεφαλῆ γελοία,
τί κέρδος βγαίνει τάχατε μὲ τὴν μελαγχολία;

Ἄσσαχασκε καὶ σὺ
νὰ δείξῃς ζωηρότητα,
νὰ δείξῃς εδύνμια.

Είναι βλακέντιος πολδ
ἐκείνος ποῦ μελαγχολεῖ
καὶ τρώει τὰ σηκότια του μέσον στὴν Ρωμηοσύνη,
ποῦ γλέντι οὖν τὸ δέλφιτεν δὲν ἔχει ξεναγήνει.

Δημόρησε τὸ χάλι σου
καὶ βάλε στὸ κεφάλι σου
κανένα παλγοκάπελο.

Καὶ τὸς Ρωμῆος μακάριες
κι' ἄσου κι' ἀσύγκρίτες,
καὶ κάνε τὸν εὐτράπελο.

Ἐδῶ καθεὶς καλοπερνᾶ,
πρὸς τί μελαγχόλια;
τὴν πλάσιν μας ἀς κυβερνᾶ
μόνον εὐτράπελα.

Κι' ἄν ἄγρια μηνύματα
κι' ἔδω μᾶς φέρν' ἡ φήμη,
ἔσιν μὲ δερφονήματα
σὰν μασκαρᾶς εὐθύμει.

Τὸ Σύμπαν ταλανίζοντες
κι' εὐθύμως ἀτενίζοντες
ἀυτρα μαλλιὰ καὶ γένεια.

Καὶ νῦν γιὰ τὴν Πατρίδα μας
στρώσωμεν τὴν ἀρέδα μας
σὰν πρώτα δίχως ἔννοια.

Κι' ὁ κέσμιος ἀν σκοτώνεται,
καλέ μου συμπολίτη,
ἔδημος δὲν ματόνεται
καὶ Πιερότον μότη.

Μακαριότης, μασκαρᾶ,
βλέπω κατάχρουσα πτερά
έφατεινῶν ἀγγέλων.

Ἄκούα μας, εὖάν, εὖσί,
ἡ τύχη πάντοτε στραβή
κι' ἀδρατον τὸ μέλλον.

Κι' ἄν κέσμος ἐσπιγτώνεται
μὲ κοπετοὺς θυνάτου,
κι' ἄν θέληγ νὰ σκοτώνεται
εἰναι δικαίωμά του.

"Ετοι θέλεις στραβοκάνη,
καὶ τὸ κέφι του θὰ κάνη,

Πλὴν ἡμεῖς ἔξι εἰστυχίας κορεσθέντες, δυστυχή,
μ' ὅσους τώρα κυβερνοῦν,
έχοντες δὲ κατά νοῦν
καὶ τοῦ έλου τὸ βραχύ.

"Ας τὸ ρίξωμε καὶ φέτο στὸ χορδ καὶ στὸ μεθύσιο,
καὶ κανθεὶς δέ μη θερρῆ
πως λυπόδιμονς μ' πορεῖ
τῶν μοιραίων γεγονότων τὴν φοράν ν' ἀναχαιτίσῃ.

Πήγδα μ' ἐνθουσιασμὸν
καὶ μεγάλον κυνισμὸν
δπου Βάκχος καὶ Παφία.

Ἐθελέσλινο κεφάλι,
ἐγεννήθη κι' ἡ μεγάλη
κυνική φύλοσφία.

Φθίνουσαν μετημέτεσσι μένοις
κι' ἀλαλάζουσαν φρενικασμένοις.

Φ. — Κι' ἔγῳ σπουδαῖος μασκαρᾶς,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς
κυττάζω τώρα πάλι:
τοὺς μασκαράδες τοὺς ξεπνούς,
πούχους δέρα καὶ καπνούδες
στὸ δόλιο τῶν κεφάλι.

Ἐκείνοις σας δ φρενιασμὸς
κι' ἀλλόκοτος παροξυσμὸς
πού πρόσμενε κρυμμένος;

Ποιὸς ἐγεννήθη στὸν ντουνιά,
τὸν αἴμοδρο, τὸν φονιά,
κι' εἰν' εὐχαριστημένος;

Άλλος κανεὶς ἔκτος ἥμων,
δποῦ στήσις τρέλας τὸν βρωμὸν
κι' ἔφεταις θυσιάζομεν μὲ μούντες καὶ μουντζούραις
στῆς κλασικαῖς μας μοδραῖς.

Μέσα στού κόσμου τοὺς λυγμοὺς
καὶ στού πολέμου τοὺς βρυγμοὺς
βαρεῖτε τὸ λαγούτο.

Χορεύετε, χορεύετε...
ποὺδε κράτος μασκαρένται
στὸν κόσμο σὰν καὶ τοῦτο;

Φιλεῖτε καθενὸς ποδιά...
εδοὶ στὸ ροικιό μας...
ποιδες τόπος ἔχει, βρέρ παιδιά,
τὸ κέφι τὸ δικό μας;

Οὐδετερότητ' αὐστηρὰν ως τώρα τετηρήκατε,
πλὴν τήτης μας ἀληγονά
τὰ κέφια σας τὰ φετεινά
ποὺ διάδολο τὰ δρήκατε;

Πόθεν δ τόσος δργασμὸς γιὰ τὰ μασκαραλήκια;
κι' ἔπειτα σκούρετε τρανά
πως ἡ κοιλίτα σας πεινᾷ,
καὶ πῶς μὲ δρόσους τρέφεσθε καθώς καὶ τὰ τζιτζίκια.

Εἰσθε τὰ μάλα πονηροί, πρωτοὶ κατεργαρέοι,
κι' ἔνθι χρυσάφι ρέει
σε καθενὸς βαλάντιον, σὲ κάθε πορτοφόλα,